

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 172/02-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť prof. RNDr. P. H., DrSc., bytom M., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. Š., B., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-10 Co 595/95 a žiada o zrušenie tohto rozsudku a o potvrdenie rozsudku Okresného súdu Bratislava – vidiek sp. zn. 11 C 133/93, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť prof. RNDr. P. H., DrSc., v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-10 Co 595/95 **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažnosť prof. RNDr. P. H., DrSc., v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-10 Co 595/95, žiadajúcej jeho zrušenie a potvrdenie rozsudku Okresného súdu Bratislava – vidiek sp. zn. 11 C 133/93 **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. mája 2002 doručené podanie prof. RNDr. P. H., DrSc. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom M., zastúpeného komerčnou právničkou JUDr. M. Š., B., označené ako „Sťažnosť pre poškodenie v dôsledku porušenia svojich základných práv priznaných Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho protokolmi, Čl. 6, Čl. 14, Čl. 17, a Dodatkovým protokolom k dodatku ochrane ľudských práv a základných slobôd, Čl. 1 a pre porušenie Čl. 12, Čl. 20 a Čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky“ s prílohami.

Keďže sťažnosť v predloženej podobe nespĺňala zákonom predpísané náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval 3. júna 2002 právnu zástupkyňu sťažovateľa na jej spresnenie a upozornil ju, že ak sťažnosť nedoplní „predpísaným spôsobom, bude ústavný súd nútený zohľadniť túto skutočnosť v ďalšom konaní“. Po spresnení sťažnosti ústavný súd zistil, že na základe žaloby sťažovateľa a ďalších šiestich účastníkov bolo rozsudkom Okresného súdu Bratislava – vidiek sp. zn. 11 C 133/93 z 2. júna 1995 rozhodnuté o vyrovnaní dedičských podielov voči odporkyňi T. Š. tak, že sťažovateľ (spolu s ďalšími žalobcami) je podielovým vlastníkom označených nehnuteľností v katastrálnom území G.

Na základe odvolania odporkyne Krajský súd v Bratislave 29. apríla 1997 rozhodol (rozsudok sp. zn. Z-2-10 Co 595/95) tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava – vidiek v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z príloh priložených k sťažnosti ďalej vyplynulo, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol jeho právnomu zástupcovi doručený až 23. februára 2000 a tento ho sťažovateľovi postúpil 25. februára 2000. Sťažovateľ napádal jednak dobu doručenia rozsudku, ale aj skutočnosť, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva, a požiadal, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a rozhodol takto:

„1. Ústavný súd sťažnosti vyhovuje. Práva sťažovateľa Prof. RNDr. P. H., DrSc. podľa ods. 1 čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené. Ústavný súd priznáva v zmysle čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky sťažovateľovi, spravodlivé a primerané zadosťučinenie vyplatením sťažovateľovi, ako poškodenej strane finančnú čiastku 1,- milión Sk, slovom jeden milión slovenských korún.

2. Príčinnými súvislosťami v rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Bratislave Z-2-10 Co 595/95-127 boli porušené základné práva a slobody v právnej veci žalobcu v rade 7) Prof. RNDr. P. H., DrSc., čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, preto sa rozsudok v tejto časti zrušuje a potvrdzuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava – vidiek č. k. 11 C 133/93-094.

3. Rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave Z-2-10 Co 595/95-127 bol porušený čl. 20 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky. Prieťahmi v súdnom konaní je zabezpečená ochrana práva vlastníť majetok jedného na úkor práv iných.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [(ďalej len „ústava“) (a s účinnosťou od 1. januára 2002)] oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na obsiahlosť pôvodnej sťažnosti, jej neskoršieho spresnenia, ako aj formuláciu petitu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bral stále do úvahy, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je „viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne ustanovených v tomto zákone“.

1. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skonštatoval, že sťažovateľ namietal porušenie čl. 48 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-10 Co 595/95 (vrátane neúmerne dlhej lehoty doručovania jeho rozsudku účastníkom konania). Napriek tomu (a v súlade s § 49 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) ústavný súd dospel k záveru, že hoci toto súdne konanie bolo nepochybne ukončené vo februári 2000, sťažovateľ v ňom namietal prietahy svojou sťažnosťou podanou ústavnému súdu až v máji 2002. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd odmieta sťažnosti ako zjavne neopodstatnené, keď „tie konania, v ktorých bolo namiatané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne skončené ešte pred podaním návrhu na ústavný súd“ (III. ÚS 116/01, II. ÚS 32/00, II. ÚS 52/01). Keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ namietal prietahy v odvolacom konaní pred Krajským súdom v Bratislave, a keďže toto konanie bolo právoplatne ukončené už pred podaním jeho sťažnosti ústavnému súdu, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ namietal, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-10 Co 595/95 bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 20 ústavy (vlastnícke právo), v dôsledku čoho požiadal, aby ústavný súd rozhodol, že „rozsudok zrušuje v napadnutej časti a potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Bratislava – vidiek č. k. 11 C 133/93“.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti a odmietol ju pre nedostatok svojej právomoci. Pri svojom rozhodnutí vychádzal predovšetkým z toho, že ústavný súd netvorí súčasť systému všeobecného súdnictva, takže na základe sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže meniť alebo rušiť rozhodnutia všeobecných súdov len z toho dôvodu, že s nimi sťažovatelia nie sú spokojní. Takéto rozhodnutia môžu byť zásadne zmenené alebo zrušené (a z dôvodov výslovne uvedených v Občianskom súdnom poriadku) iba na základe riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré majú sťažovatelia k dispozícii v rámci všeobecného súdnictva, ale nie na základe sťažnosti podanej ústavnému súdu. Z priložených príloh vyplynulo, že sťažovateľ takýto mimoriadny

opravný prostriedok v rámci všeobecného súdnictva (dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky) aj využil.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní celkovo odmietnuť, a to v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ústavy z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ústavy a žiadajúcej zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave a potvrdenie rozsudku Okresného súdu Bratislava – vidiek pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2002